

عنوان مقاله:

آسیای مرکزی

محل انتشار:

کنفرانس ملی دستاوردهای نوین جهان در تعلیم و تربیت، روانشناسی، حقوق و مطالعات فرهنگی - اجتماعی (سال: 1397)

تعداد صفحات اصل مقاله: 9

نویسنده:

زینب زارعی - کارشناسی ارشد علوم سیاسی، واحد ایلام، دانشگاه آزاد اسلامی، ایلام، ایران

خلاصه مقاله:

پس از پایان دوران جنگ سرد و پدید آمدن خلا قدرت در برخی از مناطق جهان تشکل های چند جانبه و سازمان های منطقه ای در عصر جهانی شدن رشد و بالندگی قابل ملاحظه ای یافتند. آسیای مرکزی و قفقاز از جمله مهمترین مناطقی بود که در نظام جدید بین الملل با خلا قدرت مواجه گردید و فداسیون روسیه از یک سو و مجموعه جهان غرب جمهوری خلق چین از سوی دیگر تلاش دارند با اتخاذ شیوه های گوناگون از این شرایط به نفع خود بهره ببرند. باز شدن فضای آسیای مرکزی در این برهه زمینه مساعدی را برای برقراری مجدد پیوندها میان چین و جمهوری های منطقه فراهم کرد. این امر به واسطه همسایگی جغرافیایی-پیوستگی های اجتماعی فرهنگی و جمعیتی روند مناسبی را طی نمود. طی سال های اخیر افزایش محسوس حضور چین در آسیای مرکزی این کشور را به عاملی تاثیرگذار و بازیگری مهم در چشم انداز سیاسی 'استراتژیک و اقتصادی منطقه تبدیل کرده است. آسیای مرکزی و قفقاز به دلایل استراتژیک و امنیتی همواره برای مسکو از اهمیت بالایی برخوردار بوده است. آگاهی روسیه از وجود اختلافات قومی، نژادی و سرزمینی میان برخی از کشورهای آسیای مرکزی و قفقاز با یکدیگر و زمینه بروز بحران های داخلی در این کشورها موجب شد تا روسیه برای حفظ تثبیت نفوذ سنتی خود در این منطقه ی اشراف بر تحولات امنیتی ممانعت از دخالت قدرت های خارجی برای حضور در منطقه و نیز جلوگیری از گسترش ناتو به شرق به ایجاد ساز و کارهای چند جانبه امنیتی در منطقه بپردازد. آسیای مرکزی و قفقاز جزء عرصه منافع امنیت ملی روسیه است و به عنوان یک منطقه ژئوپلیتیک تلقی می شود. در این مقاله ضمن اشاره به رویکرد کشورهای منطقه فدراسیون روسیه و جمهوری خلق چین نسبت به شرایط منطقه و سازمان های فعال در این مناطق نحوه تعامل آنها بر تحولات منطقه مورد بررسی قرار می گیرد.

کلمات کلیدی:

سیاست خارجی، توسعه اقتصادی، ثبات امنیت، آسیای مرکزی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/823753>

